

Časopis Strednej priemyselnej školy strojníckej na Fajnorovom nábreží

Číslo päť

Redakčná rada: Hana Sládkovičová, Lukáš Kollárik, Dávid Blaško, Lukáš Gazdič, Jozef Németh, Petra Pokorná

Titulná grafika: Sabrina Masodiová

Jazyková úprava: Mgr. Darina Skubanová

Grafická úprava: Mgr. Pavel Dolník

Obsah

Editoriál	2
Čo sa udialo na Fajnorke	3
Anketa prvákov	5
Kvalifikačná expedícia ôsmich odvážnych	6
Šikanujem, lebo sa nudím.....	7
Poézia na záver.....	9

Milí čitatelia,

máme tu naše prvé číslo školského časopisu v tomto školskom roku.

Veríme, že sa vám prvý štvrťrok vydaril a máte dosť síl na zvládnutie učiva, ktoré vás do Vianoc ešte čaká.

Spolu s novým školským rokom tu vítame aj našich nových prvákov, ktorí už majú za sebou imatrikulácie. Dúfame, že to bol pre nich nezabudnuteľný zážitok plný radosti a smiechu. O ich priebehu sa dozviete v tomto čísle, keďže ste nemali možnosť sa na nich zúčastniť.

Jednou z vecí, ktoré v tomto čísle ešte nájdete, je anketa s prvákmi.

Taktiež vás tu čaká niečo viac o preberaní bronzových cien z DofE, ktorú si prebrali dvaja študenti z našej školy.

Nájdete tu aj veľmi zaujímavý rozhovor o šikane s pani Ing. Soňou Sekovou.

Dozviete sa aj, ako prebiehal montérkový deň .
Prajeme vám príjemné čítanie, pokojné blížiace sa vianočné sviatky, samozrejme šťastný nový nasledujúci rok 2019.

Hana Sládkovičová, II.A

Čo sa na Fajnorke udialo

Máme ďalších ocenených Dofákov

Po mesiacoch práce na stanovených cieľoch si Hanka Sládkovičová a Peter Pravda prevzali diplom bronzovej úrovne. Počas plnenia úloh Medzinárodnej ceny vojvodu z Edinburghu sa Peter naučil hrať šach a Hanka pomáhala s výchovou detí v predškolskom zariadení. Na slávnostnej ceremónii v priestoroch Starej tržnice im 8. októbra 2018 ocenenie odovzdal herec Kamil Mikulčík.

Oceneným Dofákom srdečne gratulujeme!

Mgr. Darina Skubanová

Ocenení „Dofáci“

Stretnutie členov žiackych školských rád

Koncom septembra naša škola poskytla priestor auly stretnutiu členov žiackych školských rád z celého Bratislavského kraja. Stretlo sa tu vyše 60 mladých ľudí, ktorí si s nadšením vymieňali svoje skúsenosti a poznatky z pôsobenia vo svojich žiackych parlamentoch. Okrem nových kontaktov sme teda získali aj množstvo podnetných nápadov pre našu žiacku radu.

Mgr. Pavel Dolník

Mladí ľudia zdieľajú inšpirujúce nápady a skúsenosti.

Imatrikulácie

Tradičné prijímanie prvákov do radov Fajnorákov organizované žiackou radou prebehlo koncom septembra. Podstúpili sériu úloh, v ktorých mali možnosť otestovať svoju vynaliezavosť, pohotovosť, a hlavne kolektívneho ducha. O ich tvorivosti sa môžete presvedčiť aj vy v závere tohto čísla.

Mgr. Pavel Dolník

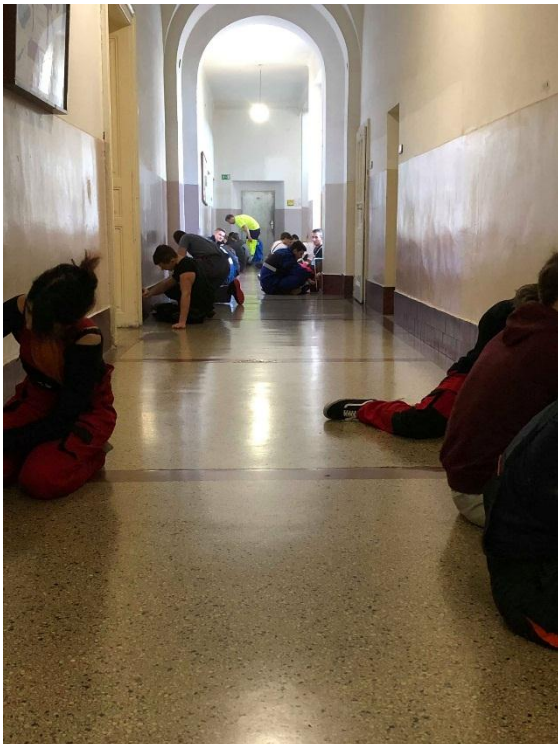

Pasovanie prvákov

Montérkový deň

Dňa 16.11. v piatok sa na Fajnorke uskutočnil monterkový deň. Počas tohto dňa boli žiaci prezlečení do monterkových súprav. Hlavnou myšlienkou tohto dňa bola renovácia jednotlivých podlaží. A úprava školského okolia. Pracovne sa podielali žiaci všetkých tried. Renovácia spočívala v dôkladnom odstránení bielo-krémových stekancov na škridlovo-červených kachličkách pomocou brusných papierov a orezávačov. Následne ich čakalo pretieranie, k tomu im slúžili maliarske valčeky. Vonku žiaci zametali lístie a čistili chodníky. Žiaci si pomáhali aj nohami, pri práci sa zabávali a rozprávali si vtipné zážitky, takže im čas utiekol ako voda. Počas dňa škola dostala prikrášený vzhľad, ktorému napomohla aj táto malá zmena detailov.

Dávid Blaško, Lukáš Gazdič, II.A

Druháci pri práci

Tá naša stužková...

Kto by si na tú svoju rád nezaspomínal? Žiaci zo IV.A na tú svoju už môžu tiež len spomínať. Konala sa v piatok 16. novembra v priestoroch Vodárenského múzea. Úvodný tanec patril Karolovi Olšovi a jeho tanečnej partnerke. Zatancovali tri spoločenské tance. Originálny program pod taktovkou Martina Mušitzu pobavil a prekvapil. Áčkari svoj zábavný program vytvorili podľa televíznych galavečerov, keď vyhlasovali kategórie OTOS – osobnosť technickej oblasti strojárstva. Ceny sa odovzdávali v kategórii športovec triedy, najväčší odvrávač, narcis, fešák a zabávač. Nominovaní sa prítomným predstavili v krátkych, ale vtipných dokrútkach a jedným z účinkujúcich bol aj pán profesor Ing. Daniel Boďo. V dokrútke sa predviedol ako naozajstný herec. A aká by to bola stužková, keby na nej chýbal zlatý klinec programu? Tým bolo jednoznačne vystúpenie aquabelistov – úžasná scénka plná humorných, ale skvelých okamihov.

Na záver treba dodať už len jedno. Prečo tieto večery nemajú nárok na reprízu?

Mgr. Darina Skubanová

Delenie torty

Nová spolupráca

Naša škola sa môže pýšiť spoluprácou so SOVA Digital. Táto spoločnosť sa zaoberá digitalizáciou prvkov priemyslu, ale aj odborného technického vzdelávania, ktorá našim žiakom umožní získavať nové zručnosti a skúsenosti.

Mgr. Pavel Dolník

Pán riaditeľ Félix Domény a zástupca SOVA Digital Martin Morháč

Deň otvorených dverí

Máme za sebou ďalší jesenný deň otvorených dverí, ktorý sa niesol v znamení noviniek. Návštevníci mali možnosť vidieť nedávno nainštalovanú robotickú ruku, alebo technologický park existujúci len vo virtuálnej realite.

Keď spomíname návštevníkov, nesmieme nespomenúť množstvo novinárov, bývalých absolventov a absolventiek. Na našu školu bol zvedavý aj predseda Bratislavského samosprávneho kraja, Juraj Droba. Už teraz sa môžeme tešiť na nasledujúci deň otvorených dverí, ktorý sa bude niesť v slávnostnom duchu.

Mgr. Pavel Dolník

Anketa prvákov

Položili sme päť otázok našim prvákovi po ich adaptovaní sa v novom prostredí. Do ankety sa zapojilo 17 žiakov. Pýtali sme sa:

1. **Páči sa vám na škole?**
2. **Čo sa vám páči najviac?**
3. **Najobľúbenejší učiteľ?**
4. **Je na strednej škole lepšie ako na základnej?**

A dostali sme takéto odpovede. (Vzhľadom na obsahovú podobnosť odpovedí vyberáme najčastejšie sa opakujúce odpovede.)

1. Páči sa mi tu, lebo preberáme veľa zaujímavých vecí. / Páči sa mi tu, lebo sú tu dobrí učitelia, aj kolektív. / V pohode, je tu sranda. / Prístup niektorých učiteľov a odbory. / Je tu fajn. / Celkom dobre, len je tu veľa hodín. / Páči sa mi prístup niektorých učiteľov.
2. Bufet. / Sústružňa. / Že je v meste. / Budova. / Priestory a tehlová budova. / Nie je tu taká nuda ako na základke. / Dielne. /
3. Pán Ing. Mikula – 10 hlasov. Ing. Kornel Lisý – 7 hlasov, Ing. Ján Tégláš – 3 – hlasy.
4. Áno. / Aj áno, aj nie. / Áno. / Základka bola lepšia, mali sme menej učenia. / Viac sa naučíme. / Určite hej. / Nie, na základke bolo viac dievčat.

Hana Sládkovičová, II.A

Kvalifikačná expedícia ôsmich odvážnych

Utorkové ráno sa pre mňa začalo už okolo 6:00 prípravou jedla na expedíciu, kde som mal prejsť približne 42 kilometrov. Zbalil som sa celkom dobre a za chvíľu. Na autobusovú stanicu mi to tiež netrvalo dlho, našiel som učiteľa a ďalšie známe tváre, ktoré na expedíciu vyrážali so mnou. Odchodom pána učiteľa do školy sa pre nás začínalo skutočné dobrodružstvo. Nikto len my. Odvážni a smelí mladí ľudia.

„Kam to bude, mládež?“ opýtal sa vodič.

„Až na konečnú!“ odpovedali sme.

Po ceste, ktorá trvala asi hodinu a pol sme prišli k Zochovej chate. Kráčali sme po žltej turistickej značke, na ktorej kde sa vzal- tu sa vzal, pripojil sa k nám akýsi psík a hodný kus kráčal s nami.

Po chvíli sme prišli k lesnému posedu, aby sme sa naraňajkovali, nabrali sily a doplnili zásoby vody z neďalekej studničky.

„Je pitná tá voda?“ spýtal sa ma spolužiak.

„Áno, Rado!“ zakričal som.

Oddych sme naozaj potrebovali, pretože pred nami bol strmý kopec. Šliapali sme hore veľmi strmým kopcom, kde ma prešli všetky žarty. Chcel som meniť už druhé tričko, lebo bolo úplne mokré. Cestou po slnku hore kopcom som si tričká sušil na slnku a mohol som ich meniť podľa stavu vlhkosti trička. Cesta tým kopcom až na vrchol mala prevýšenie asi 200 metrov, na vrchole sme boli všetci unavení,

podpísali sme sa do vrcholovej knižky a išli sme ďalej smer Pezinská baba.

„Za koľko budeme na babe?“-spýtal som sa v zaujme celej skupiny, nášho navigátora Mateja.

„Neviem!“ odpovedal trochu nervózne.

„Rado, kam sa ponáhľaš? Čakajme sa!“ kričal som po Radovi, lebo jeho rýchlosť mi nedávala zmysel.

Po hodine a pol chôdze mi to prišlo trochu divné, prečo tam nie sme, keď na Matejovej mape to vyzerá ako 5 kilometrov.

Pevne verím, že sme pred Babou, lebo môj hlad a teplota nôh v topánkach stúpa, vedel som, že na Babe bude obedová prestávka, a to znamená, že si dám sušiť na nejakú lavičku tričko a ponožky. Po dvoch hodinách sme došli na Babu, kde nebola ani len lavička, tak sme sedeli na nejakom múriku a sušiak som mal z turistickej mapy, ktorá je na Babe.

„Konečne sa môžeme najesť!“ pochvalovali sme si všetci.

Ja som si vysušil ponožky a tričká, dojedli sme a išli sme ďalej.

Z Baby to bolo približne 15 km a cesta bola lepšia ako pred obedom, aj keď sme prekonávali isté prevýšenia. Na mojej mape, ktorá sa začínala až na Babe, som pozeral na trasu, kde sme, koľko pôjdeme, aká bude zákruta, táto činnosť ma vždy upokojí, keď viem, kde som. Neviem, kde sa stala chyba, ale zle som si určoval polohu a myslel som si, že za najbližšou zákrutou tam budeme.

„Maťo, tu sme na tejto križovatke, tuto kúsok iba?“ spýtal som sa.

„Áno, za chvíľu tam budeme.“Odpovedal a my sme sa tešili.

Blížila sa šiesta hodina popoludní, keď už sme skutočne vedeli, že sme stále ďaleko.

„Musíme tam dôjsť, nikde inde spať nemôžeme, aj keď tam dôjdeme o desiatej večer.“

Čas a chôdza ubehli rýchlo, keď sme o ôsmej v noci došli na stanovisko, kde sme sa konečne zložili a najedli teplého jedla. Ešte za akéhoto takého svetla som si ako jediný rýchlo postavil stan, chcel som ísť hneď spať. Mal som zo seba dobrý pocit.

Ráno bolo pokojné a na cestu som sa tešil. Urobil som si čaj a raňajky.

„Podme už!“ - naháňal nás Rado s batohom na chrbte.

Íšli sme si pekne cestou, ktorú poznám a myslel som si, že je kratšia, ale zase som sa sekol a zistil opak. Každá zákruta s kopcom dole mi pripomínala pripojenie k ceste, ktorá nás privedie na Kolibu a ja si vychutnám kofolu.

Rýchlo nám to ubehlo, a tak sa vrátil ten pocit byť blízko domova.

Martin Šebík, II.C

Šikanujem, lebo sa nudím....

V tejto dobe je šikana čo raz väčšia a väčšia. Prečo je na školách šikana? Ako šikane zabrániť? Tieto otázky si mnohí z vás kladú. S našou výchovnou poradkyňou pani Ing. Soňou Sekovou vám na tieto a ďalšie otázky zodpovieme.

Čo je to šikana?

Šikanovanie je úmyselne ubližovanie druhým. Šikana nie je, keď si z vás niekto vystrelí alebo že sa vám jednorazovo vysmeje, musí sa pravidelne opakovať. Môže sa prejavovať psychicky, a to znamená, že sa mu stále vysmieva, nadávajú mu alebo sa s ním bavia ironicky alebo sarkasticky. Druhým prejavom šikany je fyzické ubližovanie, a to je bitka, branie desiaty, schovávanie osobných vecí a ďalšie.

Aké dieťa sa stáva zväčša šikanované a prečo?

Sú to deti, ktoré majú nízke sebavedomie, nevážia si samy seba a majú nízke sebavedomie. Väčšinou to je spôsobené rodinnými problémami alebo neúplnou rodinou a tí sú takí, ktorí sú slabšej osobnosti.

Kto je väčšinou agresorom/šikanátorom?

Agresormi sa stávajú deti so silnejšou osobnosťou a napr. aj tie môžu mať zlé rodinné podmienky a kompenzujú si to tým, že niekomu ubližujú. Niekedy to môže mať aj následky pretrvávajúce do dospelosti.

Aké negatívne následky môže zanechať šikana?

Šikana môže zanechať veľa negatívnych následkov. Dieťa sa môže začať báť chodiť do školy, takže bude chodiť za školu alebo sa môže zhoršiť v učení a vo svojich prospechoch.

Majú učitelia nejaký postup pri zistení šikany?

Určite áno, každý učiteľ má svoj postup a svoj spôsob riešenia. Učitelia majú okrem pedagogických znalostí aj psychologické znalosti.

Čo si myslíte o preložení dieťaťa na inú školu kvôli šikane?

Určite to nie je dobrý nápad, lebo rodič nemá zaručené, že aj na tej druhej škole sa to nebude opakovať. Treba to riešiť s triednym učiteľom a výchovným poradcom.

Ako treba postupovať, ak zistíme, že náš kamarát je šikanovaný?

V prvom rade by ste sa s ním mali porozprávať. Potom to treba riešiť s triednym učiteľom. Ale ak vidíme, že je náš kamarát obklopený skupinkou ľudí, ktorá sa mu vyhráza, tak v žiadnom prípade sa neotočím a idem domov. Pôjdem za ním so snahou ochrániť ho a nezačať bitku, čo najskôr a bez konfliktu treba odísť.

Rozhovor s pani Ing. Soňou Sekovou pripravil
Lukáš Kollárik, II.A

Otvorene o ... ŠIKANE!

Rozmýšľali ste niekedy nad tým, ako sa cíti niekto, komu sa ubližuje alebo krivdí? Čo prežíva, keď mu je do plaču, ale sa nemá kde skryť? Keď nemá pokoj ani vtedy, keď ide domov? Ak sa vám niečo podobné nikdy nestalo, buďte radi. Ak niekoho takého poznáte, pomôžte mu.

Hrdina nášho príbehu sa s rôznymi formami šikany stretával už od prvého ročníka. Deti z triedy ho odstrkovali, nerozprávali sa s ním. Občas mu kopli do tašky. Banálne? Vôbec nie. Aj keď sám hovorí, že to boli mierne prejavy, boli rovnako trpké ako tie, ktoré prišli potom. Hrdina bol po celý čas na všetko sám. Až taký sám, že si vytváral svet, aby sa necítili taký opustený. Až jedného dňa, kedysi v druhom ročníku, vstúpil do triedy Leo. Spočiatku si Hrdinu nevnímal, no postupne sa z nich stali kamaráti a to Hrdinovi, samozrejme, veľmi pomohlo.

Lenže človek sa zmení málokedy. A málokedy mení svoje správanie. Šikanovanie Hrdinu

pokračovalo. Dokonca mal pocit, že to v treťom ročníku bolo veľmi zlé. Spolužiaci mu ničili obrázky, ktoré namaľoval, hádzali mu do tašky plesnivé ovocie. A k tomu všetkému pridali aj vyhrážky. Hrdina veľmi ťažko znášal, že mu nepomohli tí, na ktorých sa spoliehal. Učítelia. Rodina. Cítil sa bezbranný a smutný.

Najhoršie časy na Hrdinu, žiaľ, iba čakali. Priniesol ich štvrtý a piaty ročník spolu s novou triednou učiteľkou Annou Luciferovou. Tá veľmi rada Hrdinu ponižovala pred celou triedou. Napríklad tak, že mu vysypala obsah tašky, na čo vôbec nemala právo. Veľmi ju bavilo, keď mohla Hrdinu pri ústnej odpovedi trápiť. A čo tým dosiahla? Áno, presne to. Strach z výstupu pred ľuďmi.

Druhý stupeň sa v živote Hrdinu nemenil. Spolužiaci i spolužiačky rástli a dospievali, s dospievaním prišla nová forma šikany - psychická. Nového spolužiaka vnímali oveľa lepšie a brali ho medzi seba, kým Hrdina stále nedostal šancu začleniť sa. Trpel, keď o ňom hovorili, ťažko znášal, keď ho ohovárali. Plakal, psychicky sa zrútil a bol sám, úplne sám.

Prešli neľahké časy na základnej škole a Hrdina to všetko našťastie vydržal. Dnes sa považuje za silného človeka, ktorý odpustil všetkým, čo mu kedy robili zle. Minulosť však zanechala hlbokú ranu na srdci i na duši. Ale raz sa preniesie aj cez to všetko. Určite. Časy, keď bol sám vo chvíli, keď potreboval veľkú oporu, z neho urobili skutočného HRDINU!

Poézia na záver

Ako už býva každý rok zvykom, aj na týchto imatrikuláciách naši prváci tvorili básne pre triednych učiteľov zložené z vopred určených slov.

Ako si poradili s touto úlohou, môžete posúdiť sami.

Mechamorho

Zleteli šróby z Tatry
Tiahnu do Fajnoriky
Ponad hlboké diery
Ponad železné drážky

Hučí hriadeľ a oceľ pod oceľou sa drolí
Nad ním svieti rozžeravená matka na vysokom
bralí
A pod tou matkou skrutka praskla i s obvodom
Bielia sa rady ozubených kolies ďalekým
priestorom.

Materiál 11500

Ozubené koleso, šrób a matka,
Jednoducho naša skratka
Na Fajnorke materiály obrábame,
Drážky, diery vyrábame.

Materiál 11500,
Veru nie je je na cestu.
Múku inak použiť,
Pretože hriadeľ z cesta je na nič!

Krútim sa jak šrób

Tvoja matka je zhnitá jak hrob
Ozubené koleso z materiálu 11500
Ťa prejde jak lidlácke pesto
Hriadeľ s dierou bez drážky
Táto škola Fajnorika
Vešiame banány od pondelka